

## Nr 216.

Av herr **Olofsson** i Digernäs m. fl., om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning i fråga om anordnande av undervisning i den homöopatiska läkemetoden.

Bland de frågor, som mera direkt och mera allmänt beröra talrika individer inom samhällets olika lager, ej blott beträffande ekonomiska förhållanden, utan än värre lidandets och medlidandets —, bland dessa frågor intager onekligen frågan om sjukvården en synnerligen framstående plats. Nekas kan ej heller, att Riksdagen pläгат låna ett synnerligen villigt öra åt de framställningar om anslag för hithörande ändamål, som regeringen på de medicinska myndigheternas förslag pläгат framlägga för Riksdagen. Så mycket större uppseende har därför den ytterst skarpt avvisande hållning framkallat, som de medicinska fakulteterna i Uppsala och Lund samt Karolinska institutet i Stockholm uti infordrade utlåtanden intagit gentemot den av Svenska Homöopat-samfundet framställda underdåniga anhållan, att utredning måtte verkställas angående behovet och lämpligheten av att anordna undervisning i den homöopatiska läkemetoden. Denna förvåning har ock sin naturliga förklaring i följande förhållanden, som säkerligen torde vara bekanta för envar av Riksdagens herrar ledamöter, nämligen:

1:o) den homöopatiska läkemetoden har under de senaste åren vunnit en vidsträckt utbredning bland olika samhällsklasser, oftast bakom läkarnas rygg, då dessa i regel intagit en icke blott ogillande, utan stundom rent av fientlig hållning mot densamma;

2:o) denna hållning har till ej ringa del grundat sig på, men å andra sidan även befordrat, det faktum, att metoden till högst väsentlig del råkade i händerna på illegitima praktici, som i de flesta fall torde

sakna all nödig underbyggnad — vilken omständighet väl borde så mycket snarare hava manat fakulteterna att tillstyrka en utredning;

3:o) slutligen har man, om än mången gång här som vid andra metoder fel, misstag och misslyckanden kunnat påvisas, dock ofta fått på nära håll själv se eller av trovärdiga personer höra omtalas förvånande kurer vid sjukdomsfall, för vilka länge förut förgäves sökts bot på andra håll och efter andra metoder, och där man icke kunnat tilllämpa den av läkarna så gärna tillgripna förklaringen, att de lyckade kurerna berott endast på inbillning eller självbedrägeri.

Enligt en till Riksdagens ledamöter för kort tid sedan utsänd uppsats, synes den homöopatiska läkemetoden ha statistikens vittnesbörd om dess existensberättigande, därest dessa vittnesbörd äro med verkliga förhållanden överensstämmande. Är det alltså sant, att dödligheten är mindre vid de homöopatiska sjukhusen än vid de allopatiska, då synes oss människokärlekens bud och omtanke för samhället väl kräva, att Riksdagen med bortseende från alla teoretiska spekulationer men med blicken fäst på de praktiska resultaten söker tillmötesgå allmänhetens önskan och behov att på grund av den på senare tiden så skarpa striden mellan allopatier och homöopater få klarhet i frågan om den ena metodens värde i jämförelse med den andra.

På grund av det anförda få vi föreslå,

att Riksdagen måtte besluta en skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan, att Kungl. Maj:t täcktes snarast låta genom sakkunniga personer från skilda läger jämte opartiska lekmän verkställa utredning av frågan om huruvida de praktiska resultaten visat den homöopatiska läkemetoden äga sådant värde, att teoretisk och praktisk undervisning i densamma bör meddelas samt huru i sådant fall dylik undervisning lämpligen bör anordnas.

Stockholm den 30 januari 1913.

*Johan Olofsson.*

*Gustaf Olofsson.*

*Per N:son Bosson.*